

efterkomme Grundlovens § 32, følge den og navnlig følge den paa den Maade og ad den Vej, som den ærede, daværende Indenrigsminister, Minister Ingerslev, angav for os. Jeg glædede mig meget ved at høre det ærede Medlem udtale sig saaledes, for jeg var sikker paa, at saa vilde han, hvad jeg ogsaa antog var en Følge af hans Stilling heri Landstinget som Repræsentant for Kjøbenhavn, sørge for, at der samtidig blev gjort Grundlovens § 32 fyldest og vist Retfærdighed mod Kjøbenhavn. Det har derfor været mig en stor Skuffelse at se det ærede Medlem nu gaa med til det, som den ærede Ordfører i Gaar udvilede for os, skulde være en Fyldestgørelse af Grundlovens § 32. Den ærede tidligere Indenrigsminister, Minister Ingerslev, har jo været med til Folketinget at give sin Tilslutning til, at naar Grundlovens § 32 skal fyldestgøres, vil det under det nuværende Folketals Forhold medføre, at Folketingskredsene maa forøges til 137, altsaa en Forøgelse af 35. Det er altsaa, hvad Grundlovens § 32 i Virkeligheden kræver, naar den loyalt skal fyldestgøres. Det var derfor lidt overraskende i Gaar at høre af den ærede Ordfører, at det kunde ogsaa gøres med 8. Grundloven forlanger ganske vist 35 ny Medlemmer, men med frelst Samvittighed kunde man nøjes med 8. Den ærede Ordfører pointerede dette Udtryk „frelst Samvittighed“ i sin Betænkning, og han gentog det i Gaar; han mener naturligvis sin grundlovsmæssige Samvittighed. Det ærede Medlem mener altsaa, at det Forslag, som Fler-tallet nu er kommet med, dette Kompromis, som den ærede Ordfører udtrykte sig, tre Gange sagde han „Kompromis“ — jeg har maaste Lov til at kalde det dette elendige Kompromis, hvor man sætter 8 i Stedet for 35 — er en Udvej, hvorved den ærede Ordfører kan frelse sin grundlovsmæssige Samvittighed. Ja, han havde den Satisfaktion, at den nuværende Indenrigsminister gik gladelig med til det samme. Den ærede Ministers Forønger har ment, at det skulde være 137 Folketingsmænd, og at det var en loyal Gennemførelse. Jeg gaar ud fra, at den nuværende Minister ogsaa har fundet, at det var det rigtige, at det var det, der fyldestgjorde Grundlovens § 32. Men næppe kom da dette „Kompromis“ frem fra Fler-tallet, saa erkendte den ærede Minister i Gaar, at det kunde ogsaa gøre det, 8 kunde ogsaa gøre det. Ganske vist udtalte den ærede Minister, som ogsaa den ærede Ordfører, at det var jo egentlig ikke retfærdigt mod Kjøbenhavn, de udstødte begge et Suf og sagde: Ja, vi erkende, at Kjøbenhavn

har Krav paa mere, og det samme tør jeg vel antage at det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Mazén) og det ærede 3dje kongevalgte Medlem (Kahjer) ville erkende, de have ogsaa udstødt dette Suf i Betænkningen. Altsaa, det er man enig om, at der sker i alt Fald ikke Retfærdighedens Krav Fyldest over for Kjøbenhavn, selv om man med frelst Samvittighed kan komme bort fra Grundlovens § 32.

Jeg skal nu give den ærede Minister Ret i, hvad han udtalte i Gaar, at efter Omstændighederne kan Grundlovens § 32 fyldestgøres enten ved en total Revision, om jeg maa kalde det saa, hvorved man tager hele Landet for sig og foretager en til Dels ny Inddeling af Valgtredsene, saaledes som den tidligere Indenrigsminister har gjort, — eller ogsaa ved en partiel Revision, saaledes at man tager enkelte Amtter eller en enkelt Del af Landet som Kjøbenhavn for sig og foretager en Omfordeling inden for dem. Det er meget rigtig, Forholdene kunne efter Omstændighederne enten stille sig saaledes, at Folketallet er steget over hele Landet, saaledes, at Forholdet 1:16,000 aldeles ikke slaar til, ikke en Gang omtrentlig, og i saa Fald maa man gaa til en total Revision — eller ogsaa stille sig saaledes, at visse Kredse have faaet et meget forøget Indbyggertal, medens det øvrige Land omtrent er blevet staaende stille, og saa gaar man til en partiel Revision. Nu er Spørgsmaalet: hvorledes er Situationen for Djebliffet? Situationen er simpelthen denne, at medens man, da den reviderede Grundlov blev givet, netop var berettiget til at gaa ud fra, at et Antal af 16,000 Indbyggere vilde være Gennemsnitstallet i de 102 Valgtredse, idet Folketallet i Danmark var 1,600,000, er det givet, at Folketallet i dette Djebliff er steget til 2,200,000; og at man altsaa, naar man nu vil foretage noget lignende, som da man reviderede Grundloven, maa substituere 22,000 for 16,000. Nu er man enig om, at det kan man ikke komme til, men i Virkeligheden maa alle erkende, at denne store Forøgelse af Folketallet har fundet Sted. Maa jeg, idet jeg er ved dette, over for det ærede Medlem, der holdt paa Venstres gamle Standpunkt fra 1872 og henviste til den i Betænkningen Sp. 873 nævnte Dagsorden, gøre opmærksom paa, at denne Dagsorden udtrykkelig lød paa, at under de daværende Forhold var der ingen Anledning til at forøge Valgtredsene, det vil sige i 1867. Gennemsnittet af Folketallet i Valgtredsene var den Gang 17,000 eller 17,500, noget der imellem, og saa kunde man ganske vist med frelst Sam-